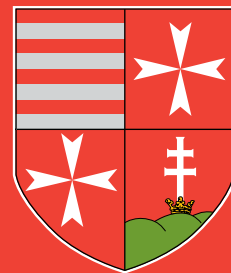

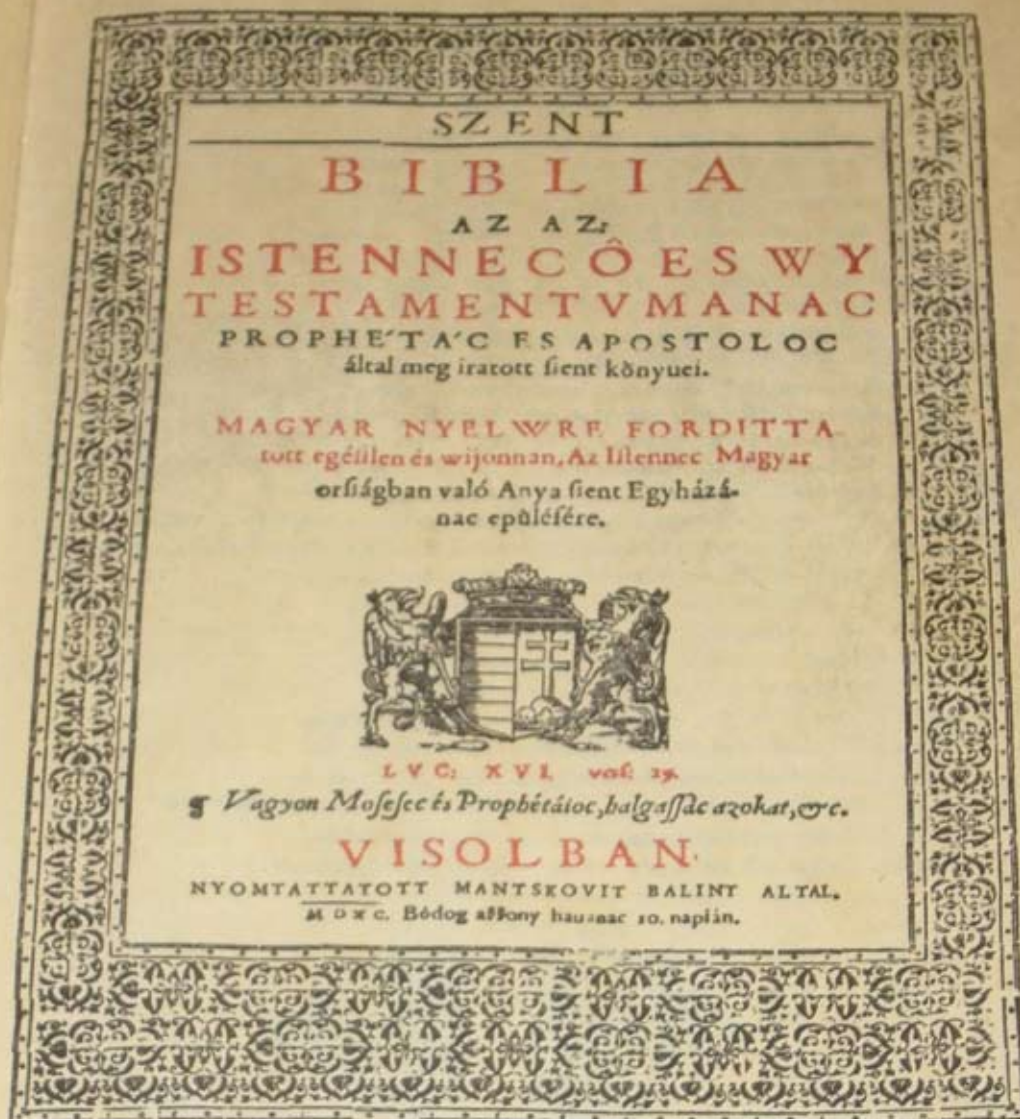

Johannita TÁJÉKOZTATÓ

A Johannita Lovagrend lapja

2008. február

2008 – A Biblia éve

Címlapon: Károli Gáspár Bibliájának első oldala. Vizsoly, 1590.

Az Evangélikus Országos Múzeum gyűjteményéből

Tartalomjegyzék

Köszöntő	2.
A hit védelme – Húsvét	4.
A hit védelme – Biblia éve	5.
Búcsúzunk Dr. Fabiny Tibortól	6.
Segítőszolgálatunk – Terény	8.
Segítőszolgálatunk – Idei tervek	9.
Bemutatjuk – a Nyugat-európai Altagozat	10.
Kalendárium	11.
A központ hírei	12.

Impresszum

A Johannita Tájékoztató a Johannita Rend Magyar Tagozat lapja. Felelős kiadó a lovagrend vezetője.

Főszerkesztő: Missura Gábor

www.johannita.hu

E-mail:

Johannita.lovagrend@mail.datanet.hu

missura.gabor@cig.eu

Cím: 1056 Budapest, Váci u. 62-64

Készítette: a D-Plus Kft.

Ügyvezető: Németh László

1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Tel./fax: 453-2772

www.d-plus.hu

e-mail: nemeth@d-plus.hu

Köszöntő

Defensio fidei, obsequim pauperum A hit védelme, a rászorulókat támogatása

Ez a két feladat az, amelyeknek elkötelezésünk értelmében eleget kell tennünk, mégpedig nem csak magánéletünkben, hanem Rendünk, a Keresztelő Szent Jánosról Elnevezett Jeruzsálemi Ispotályos lovagrend szervezeti keretein belül is.

Rendünk elméletileg egy katonai szervezet. De, hol van az már?!?!? Viszont, a fenti két feladat végrehajtásához vezető út tennivalóit eredményesen csak fegyelmezetten, ha nem is katonai fegyellemmel tudjuk elvégezni. Mint ahogy fegyelmezetten teszünk eleget rendi kötelezettségeinknek is!

Hitünket már nem fegyverrel védjük, vagy legalábbis nem a szó eredeti

értelmében vett fegyverekkel. Nem karddal harcolunk, hanem szóval és cselekedettel. És a jelmondatban szereplő „védelem” valójában nem védekezés, hanem igenis támadás kell legyen! Támadás a hitetlenség ellen, hiszen régi nagy igazság az, hogy a legjobb védekezés a támadás. E közhelyet csak azért vettem elő, hogy megmagyarázzam következő mondanómat.

A mi urunk, Jézus Krisztus mondta, hogy a legerősebb parancsolat a „SZERETET” parancsolata. Márpedig nekünk – mármint Johannita lovagoknak – mindkét alapfeladatunk ehhez a legerősebb parancsolathoz igazodik. Mert a Szeretet a Hitből adódik, tehát a Szeretet parancsa a Hit parancsa. „Szeresd az Urat, a Te Istenedet!” És ezt kell védenünk, ezért kell harcolnunk. A rászorulókat támogatása ugyancsak szeretet által történhet, „Szeresd a te felebarátodat, mint tenmagadat!” Ez a támogatás egyébként nem okvetlen anyagi támogatást jelent, mint ahogy a diakónia sem csak fizikai, hanem lelki is lehet.

A Hit védelme talán inkább megjelenhet a Renden kívüli életünkben. Elsősorban az egyházközségünkön belül végzett tevékenységünk, szerepvállalásunk kapcsán. Ezért is várja el Rendünk minden tagjától,

hogy legyen aktív tagja egyházközségének, vállaljon gondnoki, presbiteri feladatot, egyéb módon is segítse a közösségi életet.

Tagozatunk egyik előző kommentátora mondta az alábbi, örökbecsű szavakat: „Egy Johannita lovagnak protestáns személyiségnek kell lennie!” És itt a „személyiség” szón van a hangsúly! Mai, sajnos meglehetősen degradálódott nyelvünk ezt úgy fogalmazza, hogy egy Johannita legyen „valaki!” Tehát, ismerjék el szűkebb és tágabb környezetében is! Emberként, hívó emberként, segítő emberként. Legyen meghatározó ember, akire hallgat a környezete, akinek adnak szavára, akinek példáját követik, akit példaképül is állítanak. És az ilyen személyiség nem csak közvetlenül tudja védeni hitünket és segíteni az elesetteket, hanem környezetét is ebbe az irányba tudja terelni. Ilyennek kellene lennünk, ilyeneké kellene válnunk, és ilyeneket kell magunk közé hívnunk. A nyolcágú kereszt nem státuszszimbólum, hanem a köteleesség és elkötelezettség szimbóluma.

Johanniták vagyunk. Legyünk is azok! És ne csak titokban, ne csak a lelkünkben, hanem nyilvánosan is. Nem dicsekedve, de rendünk szellemiségének megfelelő cselekedeteink alkalmával igenis ne rejtjük el a nyolcágú keresztet, sőt hivatkozzunk rá! Nem „bezzeg” módon, de fejünket büszkén felemelve! Mert ez is hozzátartozik a hitvédő és támogató munkához. Mert ez adja majd munkáinkhoz a további külső segítséget. És ettől a személyes elismertségünk még

nem szenved csorbát! Többen nem szeretik ezt a „PR” tevékenységet. Azt mondják, hogy ez nem felel meg a protestáns visszafogottságnak. Azt mondják, hogy ez hencegés, hivalkodás. Nem így van! Visszafogottan, mértéktartóan is lehet viselkedni, de ugyanakkor tevékenységeinkhez híveket, erélyes támogatókat szerezni.

Nekünk, magyar Johannitáknak van még egy feladatunk, ami a jelmondatban nem szerepel. Ezt a feladatot a nem mindig szerencsésen alakuló nemzeti történelmünk róttá ránk. És ez – többek között szétszóródottságunk miatt – a Johannita szellemiség mellett a „Magyar Szellemiség” fenntartása, magyarságtudatunk egészséges erősítése. Ez egy cseppet sincs ellentétben Johannitaságunkkal, sőt, a kettő erősítheti egymást. És ennek érdekében kell mindent elkövetnünk, hogy az ifjúság nevelésében, megfelelő tájékoztatásában is szerepet, feladatot tudjunk vállalni!

Kedves Lovagtestvérek!

Hosszú évek óta szünetelt már a Tagozati Tájékoztató megjelentetése. Szünetelt azért, mert nem volt, aki szíven viselje sorsát, nem volt, aki vállalta volna szerkesztését, összeállítását, de elsősorban azért, mert nem volt, aki írjon bele! Mert ugyan kérték a lovagok – elsősorban a mai határainkon kívül élők –, hogy ne maradjon abba, valamelyest még a Konvent is meg-megemlékezett róla ülésein. Még olyan lovagtárs is akadt – legutoljára már az Óperenciás tengeren túlról

– aki szerkesztette, de olyan, aki írt volna bele, már végképp nem!

Száz szónak is egy a vége: Hibáztunk. Hibáztunk valamennyien, kivétel nélkül! Ezt kívánjuk most, ha nem is jóvátenni, de legalább kicsit enyhíteni.

Új Konventünk úgy döntött, hogy igenis újraindítja a Tájékoztatót. Missura Gábor tiszteleti lovagtársunk személyében alkalmas, kommunikációs tevékenységben gyakorlott, és mindannyiunk reménye szerint aktív „főszerkesztőt” kértünk fel a feladatra. Gábor vállalta a kihívást mindannyiótok segítségével, valamint egy kis megbocsátható erőszakossággal eleget is fog tenni annak.

Ennek első példája az, hogy még engem is rávett ennek a beköszöntőnek a megírására, pedig köztudott, hogy mennyire nem szeretem az írásbeliséget, az adminisztrációt.

Kérem, segítsenek Gábornak Ti is! Hívjátok fel figyelmét egy-egy jó, saját Tájékoztatónkba is átvehető külső anyagra. Írjatok altagozatokat, környezetetek Johannita, vagy ahhoz kapcsolódó tevékenységeiről. Lehet, hogy egy kis munkát jelent, de segíti közösségünket.

Fentiek megfontolásának, szándékaink megértésének reményében, Lovagtársi szeretettel üdvözlök mindannyiótokat

Bánffy Miklós
kommendátor

Böjti elmélkedés

A keresztény ünnepeknek van egy olyan sajátosságuk, ami teljesen hiányzik a családi, nemzeti, politikai jellegű ünnepek esetében. Az, hogy hosszú előkészületi idejük van. A Karácsonyt adventi hetek, a Húsvétot a nagyböjt előzi meg. Olyan időszak, amely alatt meg kell, hogy érjen az ember lelke az ünnep szentségének befogadására. Olyan időszak, ami alatt egyre kevesebb bennünk az akadály a Istennel való kiváltképpeni találkozásnak. Ez a nagyböjti időszak legfontosabb tartalma. Ha ma még öntudatos keresztény emberek számára sem jelent legtöbbször olyan elementáris élményt az ünnep, mint eleinknek, akkor annak egyik – ha nem legfontosabb – oka ennek az előkészületnek a hiánya.

A mai életrítmus nagyon megnehezíti ennek az előkészületi útnak a bejárását. Ezért csak akkor lehetséges, ha tudatosan döntünk mellette. Minden igazi döntés egyszerre jelent igent és nemet: valami melletti elköteleződést és bizonyos dolgok elutasítását, kizárását az életünkből. Az igen azt jelenti, hogy ezekben a hetekben több időt és erőt szánunk hitünk gyakorlására, mint amire különben lehetőségünk van. Azt jelenti, hogy többet megyünk templomba, gyakrabban vesszük elő a Bibliát, olvasmányainkban általában is előnyben részesítjük azokat, amelyek hitünket erősíthetik. Jelentheti azt, hogy ilyen kérdésekről beszélgetünk családtagjainkkal, vagy

más hozzánk közel állókkal. Ezek a hetek arra rendeltettek, hogy intenzívebben gyakoroljuk magunkat az imádkozásban, hiszen az imádkozást is lehet egyre jobban (be)gyakorolni, lehet abban előrelépni, fejlődni. Ez az alkalmas időszak arra, hogy szembenézzünk a magunk életével, annak gyarlóságával, de arra is, hogy másokért mondjunk imát: olyanokért, akikről tudjuk, hogy különösen nagy szükségük van Isten áldására, segítségére, olyanokért, akik közvetlenül reánk bízottak, és olyan ügyekért, amelyeket tisztának, jónak, ismerünk meg.

Ehhez az igenhez társulhat a „nem”: önmagunk korlátozása olyasmiben, amiben máskülönben nem, vagy leg-

alábbis kevésbé vagyunk önmegtartóztatók. Helytelen, ha a böjt értelmét leszűkítjük erre, sőt ezen belül is az étkezésben való önmegtartóztatásra, de ez is hozzátartozik a böjthöz. A felnőtt keresztény embernek szabadsága van arra, hogy döntsön ennek a „nem”-nek a konkrét tartalmáról. Hiszen mindenki maga tudhatja a legjobban megítélni, hogy mi az, amiben helyes lenne korlátoznia magát. Mi az amitől a leginkább lehetne/kellene időt, energiát, pénzt elvennie, hogy azt másra, jobbra, sőt magára a legjobbra fordítsa. Sokaknál lehet ilyen a televízió, másoknál valami szórakozás, vagy hobbi, esetleg olyasmi, ami önmagában véve éppen hogy szép és értékes, és éppen ezért lehet alkalmas arra, hogy kifejezzük áldozatkészségünket azzal szemben, aki „életét adta barátaiért”, vagyis miértünk.

És végül: mára sem veszítette el létjogosultságát az ételben való önmegtartóztatás, mely a tudatosan vállalt – akár a szó szoros, akár annak átvitt értelmében vett – éhségben a habzsoló és mégis mindig elégedetlen világgal szemben egy mélyebb, tisztább, igazibb élet felé indulunk el. Afelé a világ felé, amely megmutatta magát nekünk Jézus Krisztusban, s évről évre újra felfénylik a Húsvét csodájában.

Illusztráció: Sylvester János: Új Testámentom Kőszeg, 1541. (Evangelikus Országos Múzeum)

Dr. Zalatnay István
káplán

A Biblia éve 2008

Mindannyiunk örömeire elég nagy nyilvánosságot kapott a médiában, hogy a 2008-as év a Biblia éve. Mit jelenthet ez? Hogyan alakult és mit céloz ez a nemes kezdeményezés? Erről beszélgettük dr. Pecsuk Ottó református lelkésszel, a Magyar Bibliatársulat főtítkárával.

Főtítkár úr, kérem mutassa be először a Bibliatársulatot, szerveztük történetét!

Biblitársulatok az 1800-as évek elejétől alakultak brit, amerikai és német földön, de mára már a világ 150 országában működünk. Ezeknek a missziós társulatoknak fő célja a Biblia terjesztése, elérhető áron való kiadása, helyi nyelvre való lefordítása. A munka sohasem állhat meg, a terjesztés állandó feladat, s ha éppen nem folyik fordítási munka, a meglévő szöveg gondozása ad munkát. Magyarországon az 1830-as évek óta vannak jelen a biblitársulatok, pontosabban a Brit és Külföldi Bibliatársulat. A kommunista hatalomátvétellel kiutasították a szervezetet és annak tagjait. A rendszerváltás után immár Magyar Bibliatársulatként alakultunk újra, az eredeti célok szerint működve.

Hol és hogyan vetődött fel először a „Biblia éve” a gondolat?

Az elsőre 2003-ban az Európai Unió több országában egyszerre került sor. A rendezvény hamarosan mindenütt több lett pusztán egyházi belügnél, és az oktatás, a kultúra, a civil szervezetek, a nemzetközi kapcsolatok fontos

eseménye is lett. A 2008-as magyar Biblia-évet már két éve szerveztük. Az időpont kijelölésekor mindenféle egyházi eseményre (tavaly Szent Erzsébet év volt), sőt politikai rendezvényre (választás 2006-ban és 2010-ben) is gondolnunk kellett. Sikerült megszerezni valamennyi keresztény egyház támogatását: ilyen széleskörű összefogásra korábban nem volt példa.

Ez az összefogás közös célokat is jelent? Egyáltalán mi lehet a célja a rendezvénynek, mikor lesznek elégedettek a szervezők?

Többféle célt állíthatunk magunk elé. Először is létezik egy egyházi, közös keresztény egyházi vetület, egy missziós szándék, vagyis hogy a Biblia üzenetét eljuttassuk minden rendelkezésünkre álló csatornán át, és nyissunk új csatornákat is. Ez az ötlet új gondolkodást indíthat el, az új program felfrissíti az egyházak munkáját is. Megújulunk, gondolataink középre helyezzük a Szentírást.

Létezik még egy általános kommunikációs-kulturális vetület, vagyis hogy a társadalom tagjait ráébredjünk a Biblia fontosságára. Beszéljünk egy egész évet a Bibliáról – mindegy milyen formában.

Természetesen az év eseményekből, programok sorozatából áll. Hallhatnánk ezekből egy kis ízelítőt?

A központi programok között említhetem az ökumenikus évindító istentisztelet januárban. Június 23. és 26. között tudományos konferenciát szervezünk Esztergomban a Biblia kommunikálhatóságáról. Szeptember 30-án Bibliával kapcsolatos zeneművekből hangversenyt szervezünk a Művészetek Palotájában, és november 21-én a magyar nyelvű Biblia kiadásából összeállított kiállítást nyitunk meg a Széchényi könyvtárban. Ezen felül az egyházi és civil szervezetek országos szinten megszámálhatatlan programba szövik bele a Biblia üzeneteit. Példaként említhetem, hogy csak Pápa városa egyedül több mint 40 programot tervez az év végéig. A községek, városok, iskolák, kulturális házak, gyülekezetek programjait folyamatosan gyűjtjük a bibliaeve.hu honlapra, ahol mindenki válogathat a jobbnál jobb eseményekből.

Köszönöm a beszélgetést!

Missura Gábor

Búcsúbeszéd

Dr. Fabiný Tibor fölött

(Deák téri evangélikus templom, 2007. december 22.)

Fabiný Tibor távozását a szűkebb rokon és baráti körön túl is sokan nagy veszteségként élték meg. Tanítványok, alkotó és szolgáló társak, johannita lovagok százai. Ezt az érzést az elhunyt számos emberi jó tulajdonsága önmagában nem indokolja. Van annak mélyebb, keresztény hitünk alapjaiból fakadó oka is.

Az egyház történetének vannak évezredek meghatározó fordulópontjai. Ma meggyőzőnek tűnő, de téves elképzelésekkel szemben, ezek legtöbbször lelki, szellemi természetűek. Ilyen pont volt annak tudatosítása, hogy a bennünket körülvevő „evilág” nem tekinthető mindenestül rossznak. Pedig szenvedéssel teli korszakokban nagyon nagy kellett, hogy legyen ez a kísértés. (Olyanokban, amelyet ennek a gyászoló gyülekezetnek idősebb tagjai és maga Fabiný Tibor is átéltek.) A mindenestül jó Isten és a mindenestül rossz világ szembeállításában azonban a kereszténységtől gyökeresen különböző vallást eredményezett volna.

Az egészséges hit, bármennyi gonoszsággal szembesült is, érezte, hogy a világ Isten keze alkotása. A teremtményben pedig valamiképpen mindig tükröződik maga a Teremtő. Ez a

felismerés legmélyebben talán Augustinust, a legfőbb nyugati egyházatyát hatotta át, aki könyvet írt a Szentháromságról. Elsősorban nem azért, hogy kifinomult logikai konstrukciót alkosson a Szentháromság hittitkát magyarázandó, hanem azért, hogy arról elmélkedhessen: miképpen tükröződik a teremtett világban és főképpen az istenképűnek vallott emberben a Szentháromság Isten valósága.

A keresztény élet- és emberszemlélet számára azóta is mérvadó ez: annak keresése, hogy milyen isteni jellemvonás az, ami egyik vagy másik ember életében kiváltképpen módon fölragyog. Így szemlélve, emberi különbségeink nem esetleges individuális sajátosságok lesznek, hanem meglátjuk, hogy teremtői akaratból fakadnak, sőt isteni valóság gyarló, de felismerhető lenyomatait ebben a világban. Mindannyiunk küldetése az, hogy a ránk bízott sajátos isteni jellemvonás evilági képmásává formáljuk életünket, és hogy ezt keressük a másik emberben is. Mindig sajátosat, mással össze nem téveszthetőt, de mindig romolhatatlan valóságban gyökerezőt.

Mi hát az a legsajátosabb, isteni eredetű vonás, ami Fabiný Tibor életében megmutatkozott? Azt hi-

szem, személyes emlékeinket felidézve újra és újra a harmónia fogalma jut eszünkbe. Ez az, ami mindenestül meghatározta Fabiný Tibor személyét. Szinte minden szava, mozdulata ezt sugározta. Fabiný Tibor szép ember volt; mert a természetesen gének által is megszabott külső megjelenés belső tartalom alkalmas formájává vált nála. Egész életén át megőrzött és kibontakoztatott lelki és szellemi szerkezet finom külső erezetévé. Olyan személyiséggé, amelyben magas rendű harmóniában rendeződött hit, tudás, történelmi örökségként kapott kultúra és szokásrend, emberismeret és alkotni vágyás, a szellem világossága és az érzélem melege.

Ez a harmónia a mai világból különösen is hiányzik. Ezért érezzük most különösen is nagynak a bennünket ért veszteséget. De nem vagyunk vigasztalás nélkül. Fabiný Tiborra gondolva azért nem, mert tudhatjuk, ő már megérkezett az örök és tökéletes harmónia valóságába. Az itt maradtakra, szeretteire, fájdalmas hiányt érző magunkra gondolva pedig azért nem, mert tudjuk: a harmónia és az ember számára elengedhetetlen minden szent valóság forrása kiapadhatatlanul árad be ebbe a mi világunkba. Elhunyt testvérünk életét erre mutató kiváltképpen világos és szép tanúságként köszönjük meg most Istennek.

Dr. Zalatnay István
református lelkész,
a Johannita Lovagrend káplánja

Lapzárta után érkezett: Fra Andrew Bertie, a Szuverén Máltai Lovagrend uralkodó nagymestere életének 78. évében elhunyt.

Dr. Fabiny Tibor
forrás: evelet.hu

Ma, amikor dr. Fabiny Tibor férj és családfeje, lelkésztestvérünk, egyetemi tanár „megajándékozott és ajándékozó életéért” hálát adunk, ezt azzal az igével tesszük, amelyet ő maga jelölt ki felkészülve erre az alkalomra.

De mit jelent ez a hitvallás? Ez a mondat személyes megtapasztalás.

Testvérünk vándorlása több mint nyole évtized volt közöttünk. És ha már a Deák-téri templomban vagyunk, akkor hadd mondjam így: emberileg szólva Deák-tértől Deák térig. Mert itt indult el a hitben. Itt hallotta először igazán Isten szavát, ezért döntött úgy, hogy szolgálja lesz. Innen indult a „röptetés” a hitben. S 1953-ban ezért írta a szentelési meghívójára: „Kérem Testvéremet, hogy az embertársaim lelki ébredéséért végzett munkámat imádkozó szeretettel hordozza.” Ez az ébredési, missziói lelkület és szolgálat élete végéig kísérte, utolsó hónapjában is még négy szolgálata volt.

„Sas szárnyakon hordoztalak és magamhoz bocsátottalak.” (II. Móz. 19, 4.)

Részlet dr. h.c. Keveházi László nyugalmazott esperes igehirdetéséből

Ez az íge ugyanakkor hívő történelemtanítás is.

Elhunyt testvérünk ízig-vérig egyháztörténész volt. Ismerte ennek a népnek bukásait, kerülőit, de felemeltesük is. Az elszakadásokat, bűnöket, de a reformációt, a megújulást, az ébredést is. Erről nemcsak nemzedékek és írásai tanúskodnak, hanem az általa alapított Evangélikus Múzeum is. – De az egyháztörténet doktora azt is tudta: az egyháztörténet tanítása nemcsak tények, számok, események története, hanem annak tanítása: „hogyan hordozott benneteket az Úr.” Ezt a látást akarta továbbadni, sőt adta át az egyháztörténész professor nemzedékeken át. „Azt a feszültséget, amely a hitben vallott és a tapasztalati egyház között fennáll, nem szükséges fokozni – de nem szabad kiegyenlíteni. Ennek a feszültségnek át kell szőnie látásunkat, hogy benne ötvöződjék Isten szentsége és az emberiség bűne. A magasság és a mélység. Krisztusnak, a világtörténelem Urának a kereszt botránja mögött elrejtett dicsősége. Ha ez a kereszt áll egyháztörténet látásunk középpontjában, akkor a harcoló és keresztelhordozó egyház múltjának és jelenének minden eseményében meglátjuk Isten hűségét és országának erőit, hogy ez bennünket is hűsre és országa építésére ser-

kentsen” – írta még esöglei lelkész korában, 1955-ben egy előadásában.

S végül ez az íge vigasztaló reménység is.

Reménység? Nem disszonáns ma reménységről szólni, amikor vesztésként állunk, amikor űrt érzünk és hamvakat látunk? És mégis: van reménység! Istennek sas szárnyai átvisznek minden nehézségen, még a halálon is. Sőt: csak Ő tud minket ezen átvenni. S ha a két méteres feszításvú sas szárnyakról szóltam, gyorsan hozzá kell tennem egy másik képben a kereszt „kiterjesztett szárnyait” is. Jézus Krisztus keresztje és üres sírja a mi sas szárnyunk. A keresztre feszített és feltámadott Krisztus tud úgy „röptetni”, hogy célba érjünk. Igen, Ő újra meg újra magához bocsát, a bűnbánó, megfáradt embert újra felemeli és erőt ad „repüléséhez.” S nemcsak itt a földön. Akkor is, amikor szenvedések után elesitül minden. Nála is, amikor utolsó mozdulata, ég felé emelt két karja is ezt a reménységet, és talán a család megáldását jelképezte. Nem pont a halál az ember életében, hanem kettőspont, ami folytatást jelent, és nekünk azt a reménységet, hogy átröpít a halálon túlra is, az örök életbe. Nincs földi erő, amely ezt el tudná végezni. Ámen

A Terényi Ifjúsági Tábor

A Johannita Segítő Szolgálat több tagjában már régóta érlelődött a gondolat, jó lenne egy ingatlanal rendelkezni, ahol tábort lehet kialakítani, amelyet több célra is fel lehetne használni.

Pontosan mi célból? A legfontosabb: a fiatalokkal foglalkozni. Ma a fiatalok nagyon egyedül vannak, a videojátékok, a TV és a számítógép „neveli őket”, nincsenek példaképek, nincsenek pozitív élmények, nincs igazi, keresztyén értékrend.

Sok olyan rendtagunk van, aki az átélt megpróbáltatásokat olyan felelősről jövő derűvel és tartással tudta elviselni, ami a mai fiatalok számára már érthetetlen. Ezért szükséges, hogy ezek az emberek átadhassák, át sugározhassák hitüket, kitartásukat, életszemléletüket – amíg még lehet – hogy a fiatalok megérezhessék, nem az erőszak, az alkohol és a drog lehet a problémáik megoldása.

Természetesen jó lehetőséget adhat egy ilyen tábor természeti katasztrófák idején a rászorulókat átmeneti elhelyezéséhez, illetve konferencia és tanfolyam jellegű rendezvényeket is lehet szervezni. A tanfolyamok közül kettőt emelünk ki: az elsősegélynyújtó tanfolyamokat és a nyelvi táborokat.

2002-ben egy rendtársunk jelentős összeget ajánlott fel a Segítő Szolgálatnak. Megismerve a táborral kapcsolatos elképzeléseket, rögtön melléállt, s így – hosszas előkészületek után, 2003 végén megvásárolhattuk a Nógrád megyei Terényben – Budapesttől kb. 90 km-re - a Johannita Segítő Szolgálat Ifjúsági Táborának alapját képező ingatlant.

A telek mintegy 3500 m² volt, két régi épület állt rajta, egy parasztház és egy volt gazdasági épület. Egyik sem volt nagyon jó állapotban.

és az étkező, a régi ház felújítva jól használható központi iroda, recepció épületnek, s lesz természetesen egy központi vizes blokk (WC, zuhany) és egy közösségi épület: egy „csűr”.

Mivel anyagi forrásaink nagyon szűkösek, ezért eleve több lépcsős megvalósítást terveztünk. Először is a higiéniai feltételeket kellett biztosítani, tehát a vizes blokk felépítésével kezdtük. Ez 2005 nyarára készült el. Így a tábor – sátor tábor jelleggel – hatósági engedéllyel rendelkező, nyilvántartásba vett létesítményként üzemelhetett.

Fiataljaink több csoportban végeztek az apróbb-nagyobb munkákat, a talajmunkáktól a meszelésig, kerítésépítésig vagy éppen a járdakövezésig.

Szükség volt a serény munkára, mert 2005 júliusában a Bajor Tagozat fiataljaival (Jugend im Orden) megrendeztük a Johannita Segítő Szolgálat első terényi nemzetközi fogatékos táborát.

2005-ben még további építő táborokat szerveztünk, de „nyaraló csoport” nem volt több.

2006-ban már az előző év tapasztalataival gazdagabban kezdtünk neki a táborok szervezésének.

Azt már láttuk, hogy újabb épület felhúzásába nem tudunk belekezdeni, ezért a meglévőket igyekeztünk minél komfortosabbá tenni, illetve a hiányzó eszközöket beszerezni.

A tábort 40-50 főre – egy busznyi emberre – terveztük, a szükséges infrastruktúrát ennél kicsit több ember számára építettük ki.

Elkészültek a tervek: A szállást két épület biztosítja, az istállóból lenne a konyha

2007-ben több magyarországi egyházi csoport, nagyváradiak, csángógyerekek nyaraltak Terényben, s négy

angol segítő részvételével megtarthatuk első angol táborunkat is.

Néhány szó az anyagiakról.

A táborra eddig mintegy 22 millió forintot költöttünk – beleértve az ingatlan vételi árát, közműveket, valamint azt a telekdarabot, amivel további 800 m²-hez jutottunk. A további lépéshez egy svájci alapítványt sikerült megnyernünk, így amint az idő engedi, nekikezdhünk a közösségi épület és az egyik ház megépítéséhez.

Igyekeznünk kell, mert már vannak jelentkezőink a nyárra. S ősszel folytatódhatnak a munkák, hiszen az alapítvány segít befejezni táborunkat.

Azt hiszem, a tábor eddigi története bizonyítja, hogy érdemes volt merészet álmodnunk, s reméljük, továbbra is áldás lesz rajta.

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradnak az építők.” (Zsolt. 217,1.)

Porcsalmy László

A Johannita Segítő Szolgálat 2008. évi terveiről

Idén is néhány fő tevékenységre igyekszünk koncentrálni erősen korlátozott anyagi és emberi erőforrásainkat.

Elsőként is emlitem azt a munkát, amely az egész éves tevékenységünk anyagi háttérét biztosítja: a „pénzszerezés” fáradságos próbálkozásait. Idén is elsősorban a Nemzeti Civil Alapprogram pályázataira számítunk, de a Református Egyház működési költség pályázatára is kaptunk meghívást. Az, hogy bevontak a pályázók körébe, egyben eddigi tevékenységünk elismerését is jelenti. Szándékunkban áll idén is adománygyűjtést szervezni, egyrészt rendszeres támogatóink újbóli megkeresésével, másrészt igyekszünk új csoportokat is megszólítani, hogy támogatói körünket bővíteni tudjuk. Ide tartozik, hogy idén végre szeretnénk létrehozni egy „Támogatói klubot”, amely keretében kicsit jobban tudnánk „törődni” azokkal, akik rendszeresen támogatásukkal tisztelnek meg bennünket, ezzel segítve munkánkat.

Ezután a fiatalok között végzendő munkát említjük. Tavaly már megindult az ifjúsági vezetők képzése, amely februárban folytatódik. Egyelőre a budapestiek mellett a szombathelyiek és a nagyváradiak aktívak ezen a téren. Szeretnénk, ha többi helyi szervezetünk is bekapcsolódna ebbe a munkába. Ifjúsági csoportjaink egyrészt iskolákban szerveznek foglalkozásokat, másrészt megkezdődik az elsősegélynyújtó tanfolyamok lebonyolítása. A tanfolyamok mellett idén a Csillagpont ifjúsági találkozó a Johanniták biztosítják majd az elsősegély szolgálatot. A Johannita Ifjúsági vezetők találkozója Walesben lesz, ahol Szabján Imre képviseli szervezetünket.

Az ifjúsághoz kapcsolódik másik nagy projektünk: a terényi tábor bővítése, ill. maga a táboroztatás. A táborról közreadtunk egy részletes ismertetőt, itt csak annyit említek meg, hogy az elhúzó kedvezőtlen időjárás biztosan számos szervezési nehézséget okoz majd az építkezés és a táboroztatás összehango-

lásában, de reméljük, idén is meg tudunk felelni a táborozni vágyók egyre bővülő körének. (Az ifjúságra persze ebben az esetben nem csak mint táborozókra, de előtte mint építőkre is számítunk.)

A határon túli magyarság között továbbra is szeretnénk hatékony munkát végezni, elsősorban a Felvidéken és Kárpátalján kell erősíteniünk.

Külső kapcsolataink révén továbbra is számítunk segélyszállítmányokra, amelyekből intézményeket tudunk segíteni. Most éppen a Károli Református Egyetem egyik tanszékének igyekszünk bútorokat juttatni, továbbra is sok helyről keresnek kórházi ágyakat, s az olyan eseti adományoknak, mint pl. a tavaly év végi édességsomag, is lesz helye.

(S végül a tájékoztatást továbbra is nagyon fontosnak tartjuk, ezért a Tájékoztató mellett – amit most kezében tart a kedves Olvasó – rendszeresen megjelentetjük, s széles körben terjesztjük a Hírlevelet mind az Interneten, mind nyomtatott formában, amelyből a Segítő Szolgálat konkrét akcióiról adunk hírt.)

A Nyugat-európai Altagozat

A Nyugat-európai Altagozat tartotta fenn (mint a Tengerentúli is) magyar tagozatunk létét a hidegháború évtizedeiben, amikor Magyarországon politikai bűncselekménynek számított, ha valaki a Johannita Rendhez tartozott. 1990 után innen indult ki a Magyar Tagozat újjászületése s egyben a Kárpát-medencei Altagozat megalakulása Vermes László és Kékessy Dezső kommandátorok munkássága alapján. Az Altagozat lovagai szétszórtan élnek sok közép- és észak-európai országban, különböző nyelveket beszélő idegen közegben. Ennek az a következménye, hogy fiatal utánpótlás ritkán található: vagyis vénülünk, fogyunk. Ez azonban a természet rendje; annál inkább örülhetünk annak, hogy a hazai, fiatalabb rendtársakkal kitűnő a kapcsolat és sok területen az együttműködés is. Számos esetben a nyugat-európaiak kapocs szerepét töltik be az országokban élő tősgyökeres johanniták és a magyar tagozat intézményei (pl. a Johannita Segítő Szolgálat) között. Nyugaton elhunyt lovagtársaink özvegyeivel igyekszünk baráti kapcsolatokat fenntartani. Altagozatunkba jelenleg 28 lovag és 1 várományos tartozik. Országokéinti megoszlásuk: D=10, CH=7, F=4, A=2, NL=1, S=1, N=1, B=1, L=1, GB=1.

Altagozati életünk, tevékenységünk főbb mozzanatait hadd foglaljam össze pár sorban.

Augsburgi Téli Altagozati Találkozó: Évente egy-egy márciusi hétvégen szoktunk összeülni Augsburg diakóniai konferencia-központjában, előadások, eszmecsere, baráti találkozás, közös istentisztelet, és a magyarországi vezetőinkkel való személyes kapcsolatok ápolása céljából.

Segítőszolgálati munka: Országoként külön, igen decentráisan folyik. Ide tartoznak pl. eleven kapcsolataink a baden-württembergi német vagy a bázeli, genfi, zürichi svájci altagozatokkal, valamint sok egyéni együttműködés.

Lókodi Ökumenikus Öregotthon: Ennek a jelentős szociális projektnek a megvalósulása egy homoródmonti unitárius faluban a Székelyföldön – svájci adománynak köszönhető, amelyet egy johanniták által létesített alapítvány adott erre a célra. Az otthon ma 45 fő befogadására képes, felavatása 2007 májusában volt.

Szent János Tanulmányi Alap: Johanniták és máltaiak összefogásán alapuló, 10 éve működő magánjellegű diák támogatási akció, amely 10-15, felekezeti iskolába járó, jól tanuló diáknak ad szerény tanulmányi segítyt.

Egyházakon belüli önkéntes munka: Lovagjaink nagy része lát el tisztséget vagy vállal el alkalmi

feladatokat a lakóhelyükön illetékes, akár magyar, akár nem-magyar egyházközösségekben vagy egyházi jellegű szervezetekben.

Részvétel a helyi johannita közösségekben: A nyugati országok johannitái mindig is – vagyis már a háború vége óta – szeretettel fogadták be az országukba került magyar lovagokat, akkor is, ha azok nem léptek be az ő tagozatukba, hanem mintegy állandó vendégei az összejöveteleiknek. Ez a sokszor intenzív, személyes baráti kapcsolatrendszer altagozatunk működésének egyik fontos jellemzője.

Gondunk van-e? Igenis, van. Hiányoznak azok a körülmények, amelyek lehetővé tennék, hogy soraink állandóan frissüljenek új tagok felvétele által. Egyre inkább érezhetővé válik altagozatunk kiüregedése – ami jellemző a magyar emigráció egészére is. Ezért is keresünk megfelelő utánpótlást, de a sikerrel még korántsem lehetünk megelégedve. Ennek ellenére: azt reméljük, annak örülünk, hogy a mai Közép-Európában nem kell már a politikai helyzet folytán elmenekülni hazulról, mint ahogy azt apáink vagy mi magunk 40-50-60 évvel ezelőtt jó okkal tettük.

Gyarmathy György
JL, altagozatvezető

Kalendárium

- Szeptemberi altagozati ülésen dr. Fabiny Tibor tartott élvezetes, sok résztvevő számára soha nem hallott családi vonatkozásokat is tartalmazó előadást „Híres protestáns családok a XVIII-XIX. században” címmel. Akkor még nem tudhattuk, hogy ez lett utolsó előadása számunkra melyet szívünkben megőrzünk.
- Októberben a Pozsonyi úti Hálaadás templomban református istentisztelet keretében emlékeztünk meg a Reformáció Ünnepeéről.
- Novemberben, altagozati összejövetelen az egyházaknak a modern világban betöltött szerepéről beszélgettünk Pröhle Gergely lovagtársunkkal, aki az evangélikus egyház főgondnoka.
- Máltai lovagtestvéreinkkel közösen szép számmal vettünk részt az árpádházi Szent Erzsébet emlékévként ünnepi záró rendezvényén Kassán és Sárospatakon.
- A Segítőszolgálat idén a Németajkú Református Gyülekezetben tartotta szokásos adventi jótékony célú zenés áhítatát.
- Az adventi csendes napot idén is az evangélikus teológián tartottuk és ez kellő hangulatot adott mindannyiunknak a Megváltó eljövételének ünnepi előkészületeihez.
- Két nappal Szenteste előtt, szomorúsággal szívünkben, de Isten akaratában megnyugodva vettünk részt lovagtár-

sunk, egykori káplánunk, dr. Fabiny Tibor búcsúztatásán a Deák téri evangélikus templomban.

- A január 9-ei, Újévi évindító köszöntőnk szépen sikerült a városháza Deák termében. Kicsit kevesebben voltunk a megszokottnál, viszont több olyan lovagtársunk is megjelent, akit régen nem láttunk. A sok vendég között új arcok is feltűntek, akikre számítottunk a jövőben, akár lovagi elkötelezés szempontjából is.
 - Máltai lovagtestvéreink szervezésében a máltai dámák és johannita hitves-társak közös lelkigyakorlatára február 15. és 17. között került sor Sarrodon.
-
- A közelgő csendesnap miatt februárban, a Váci utcában altagozati összejövetelt nem tartunk.
 - Március 1-jén lesz a hagyományos nagybőjti csendesnapunk Leányváron, a művelődési házban. Ennek témája: egyéni csendesség és közösségi ünneplés a Húsvéti ünnepkörben. Vendégeink, előadóink lesznek: Sánta Ibolya református lelkész, Feldhoffer Antal római katolikus pap, Szeverényi János evangélikus lelkész és dr. Zalatnay István, tagozatunk káplánja.
 - Nyugat-európai Altagozatunk hagyományos, immár hetedik augsburgi összejövetelére március 7-és 9 között kerül sor. Előadók lesznek: Pósfay György az ökumenikus szervezetek 1930 utáni munkájáról, Gyarmathy György „Min-

denek kezdete” című könyvről, Porcsalmy László a segítőszolgálati munkáról, Bánfi Péter a szombathelyi tevékenységeinkről, Missura Gábor a Johannita Tájékoztatóról, Tomcsányi István a Kárpát-medencei altagozat munkájáról, Fáy Dániel a terényi tervekről. Az istentiszteleti szolgálatot Tóth Miklós és Pósfay György lelkész lovagtársunk fogja végezni.

- Április 19-20-án kirándulást terveztünk Sárospatakra, a Lórántffy Zsuzsanna emlékévként megnyitó ünnepségeire. Erre az alkalomra meghívjuk máltai testvéreket és a Rákóczi Szövetség néhány tagját is.
- A közös német-magyar ifjúsági lovagi zárandoklat folyamán kialakult barátságot ápolva német csoport érkezik Budapestre. A tervek szerint egy hétvégén látjuk vendéül őket április 18-20 között, megmutatva nekik a főváros nevezetességeit. Az együttlét vasárnapi istentisztelettel, és közös ebédeléssel zárul majd.
- Máltai lovagtestvéreink idén, május 1. és 6. között szervezik meg az évenkénti Lourdes-i zárandoklatot.
- Mindszenty József bíboros, hercegprímás hazatérésének 17. évfordulójáról megemlékező szentmise Esztergomban lesz, május 3-án 10 órától.
- A magyarság egyik legszebb ünnepére a Csíksomlyói zárandoklatra május 9-13-ig kerül sor.

Január 30-án, szerdán történt

Misztikusnak, rejtélyesnek látszik ez a cím, pedig csak arról van szó, hogy ezen a napon délután 3 órától konvent ülésre került sor, amit a rendes altagozati összejövetel követett. Ezen színes és tartalmas előadást hallgathattunk meg a szentföldi zarándoklatról.

A konvent-ülésem először beszámolót hallgattunk meg a kommandátortól az elmúlt időszak eseményeiről. Egészen pontosan a legutóbbi fontos eseményről, a rend és segítőszolgálat jogi, gazdasági szétválásának állásáról. Nos, a szétválás megtörtént, két külön bejegyzett jogi személyről, külön gazdasági egységről beszélhetünk immár. A következőkben lovagi elkötelezés volt napirenden, de a jelöltek dokumentumainak megismeréséig pár napos haladékot adott magának a konvent. Nagyobb lélegzetű, régebről áthúzódó probléma megtárgyalására került ezután sor – ez a díjhátralékok ügye. Sajnos egy-két lovagársunk nem gondolja, hogy az ilyen tartozáso-

kat rendezni kell, ezt a kötelezettséget „nem felejtheti el”. Megállapodott a konvent abban, hogy a rendezés érdekében lépéseket kell tenni, és hogy kincstárunkat, Csáthy György lovagársunkat az ilyen erőfeszítésekben nem hagyjuk magára.

Itt hívjuk fel a figyelmet arra, hogy az idei befizetés határideje február vége, és hogy a befizetést már az új számlára kell teljesíteni.

Az új forint számlaszámunk:

HUF 0611463014

10800014-40000006-11463014

IBAN: HU49 1080 0014 4000 0006 1146 3014

Az új euró számlaszámunk:

EUR 0611463022

10800014-50000006-11463022

IBAN: HU73 1080 0014 5000 0006 1146 3022

SWIFT kód: CITI HU HX

Ezután a Johannita Tájékoztató újraindításáról esett szó, ennek eredményét éppen most tartja a tisztelt olvasó a kezében. Sajnos nem maradt idő a diákok ösztöndíjának megújításáról szóló előterjesztés megtárgyalására, ezt mihamarabb megvitatja a konvent.

Ezután a Deák teremben került sor az altagozati összejövetelre, és a zarándoklatról szóló előadásra. A történet úgy indult, hogy két fiatal lovagársuk – Osváth Pál és Lelbach Ádám – valamint Bánffy Zsuzsanna csatlakoztak a németországi lovagtestvérek ifjúsági, szentföldi zarándoklatához. Az út célja az volt, hogy megismerjék a Szentföld történelmét három idődimenzióban egyszerre: Krisztus korában, a lovagkorban valamint a jelenben. Végiglátogatták Jézus tartózkodási helyeit Betlehemtől a Genezáreti tóig, Kafarnaumtól a jeruzsálemi Szent Sír Templomig. Jártak a lovagok nyomában Akko várában és Belvoir erődítményében, a Gamia Nemzeti Parkban. Beszélgettek az ortodox jeruzsálemi pátriárkával az ökumené lényegéről és annak megvalósíthatóságáról. Jeruzsálemben ugyanis a zsidó, az iszlám, a római katolikus, az ortodox, a görög ortodoxok, a német evangélikus, a kopt és még sok-sok más vallás él egymás mellett.

Köszönjük az előadóknak a színes, szép képekkel illusztrált beszámolót!

Kedves Lovagársak, Tisztelt Olvasók!

Elérkeztünk lapszámunk végéhez. Remélem az újság tartalma, kialakítása, terjesztése mindenki meglegedését szolgálta. Ugyanakkor várjuk a módosítási javaslatokat, ötleteket. Mint minden kiadvány, a Johannita Tájékoztató is csak a beleírt anyagok, beszámolók alapján maradhat fent. Így hát sokszor fogunk – a kommandátor, az altagozatvezetők, a főszerkesztő – az események szervezőihez vagy résztvevőihez fordulni rövidebb-hosszabb beszámolót kérve. Ugyanígy gondolnunk kell arra, hogy programjainkról fotók készüljenek, ezekből komolyabb készletet, archívumot kell összeraknunk – saját magunk számára. Ezek a képek színesíti majd lapunkat, ezzel oszthatjuk meg élményeinket másokkal, és ezek segítségével idézzük majd fel a múlt eseményeit.

Köszönettel:

Missura Gábor